

Sygn. akt I ACa 1228/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 lutego 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: SSA Beata Kozłowska

Sędziowie: SA Przemysław Kurzawa

SO (del.) Grzegorz Tyliński (spr.)

Protokolant: Paweł Szefer

po rozpoznaniu w dniu 20 lutego 2015 r. w Warszawie

na rozprawie sprawy z powództwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w O.

przeciwko Gminie C.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanej

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 11 marca 2014 r., sygn. akt XXVI GC 513/12

oddala apelację.

Sygn. akt **I ACa 1228/14**

UZASADNIENIE

Powód (...) Spółka z o. o. w O. wniosła pierwotnie o zasądzenie od pozwanego Gminy C. kwoty 178 244,75 zł wraz z ustawowymi odsetkami od wskazanych kwot i dat. Dochodzona kwota wynikała z różnicy pomiędzy kosztami poniesionymi przez powoda w okresie od dnia 1 sierpnia 2009 r. do dnia 31 lipca 2010 r. z tytułu realizacji na rzecz Gminy C. porozumienia międzygminnego w zakresie odprowadzania ścieków w celu ich oczyszczania w oczyszczalni w O., a zapłaconą przez pozwango kwotą z tego tytułu.

Pozwana Gmina C. podniosła zarzut powagi rzeczy osądzonej co do kwoty 34 998,76 zł, zaś w pozostałym zakresie wносиła o oddalenie powództwa.

W toku postępowania, w dniu 5 października 2012 r., powód cofnął powództwo co do kwoty 34 998,76 zł, a postanowieniem z dnia 23 stycznia 2013 r. Sąd Okręgowy w Warszawie umorzył postępowanie w zakresie tej kwoty.

Wyrokiem z dnia 11 marca 2014 r. (sygn. akt XXVI GC 513/12) Sąd Okręgowy w Warszawie zasądził od pozwanej Gminy C. na rzecz (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w O. kwotę 143 245,99 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 17 lutego 2012 r. do dnia zapłaty, oddalając powództwo w pozostałym zakresie oraz rozliczając pomiędzy stronami koszty postępowania. Swoje rozstrzygnięcie Sąd Okręgowy oparł na następujących ustaleniach faktycznych oraz rozważaniach prawnych:

O. Zakład (...) w O. oraz Gminę C. łączyła umowa z dnia 8 listopada 2002 roku o odbiór ścieków. Umowa ta została zawarta w związku z porozumieniem pomiędzy tymi podmiotami zawartym w dniu 31 marca 2001 roku. Zgodnie z § 1 ust. 1 powyższej umowy dostawca zlecał odbiorcy przyjmowanie ścieków komunalnych odprowadzanych z terenu gminy C., zaś zgodnie z § 6 ust. 1 umowy opłaty zatwierdzone za przyjmowane ścieki miały być ustalane na podstawie odczytu ściekomierzy wg aktualnie obowiązujących stawek opłat zatwierdzonych przez Radę Miasta O. za wprowadzanie ścieków do zbiorczych urządzeń kanalizacyjnych, a pochodzących z gospodarstw domowych i od pozostałych producentów. Sposób ustalania należności za odbiór ścieków został zmieniony z dniem 2 stycznia 2004 roku w związku z aneksem podpisanym przez strony tej umowy. Zgodnie z nowym porozumieniem należności za odbiór ścieków miały być ustalane jako iloczyn objętości przyjmowanych ścieków i cen ustalonych dla danego rodzaju ścieków lub trybu ich producenta zawartych w taryfie opłat, zatwierdzonych uchwałą Rady Miasta O. oraz stawek podatku obowiązujących w okresach rozliczeniowych. W 2004 roku (...) zakład budżetowy przejął od Urzędu Gminy C. realizację odbioru ścieków od (...). Z kolei w 2007 roku utworzono (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością, które przejęło prawa i obowiązki zlikwidowanego zakładu budżetowego – O. Zakładu (...).

Dnia 20 sierpnia 2008 roku (...) Przedsiębiorstwo (...) zawarło porozumienie z Gminą C., w którym ustalono, że w terminie do dnia 20 grudnia 2008 r. zostanie zawarta umowa o świadczenie usług w zakresie odbioru i oczyszczenia ścieków komunalnych z terenu Gminy C. na zasadach określonych przez przepisy Kodeksu cywilnego. To porozumienie miało związek z wejściem w życie przepisów ustawy z dnia 22 kwietnia 2005 roku o zmianie ustawy o zbiorowym zaopatrzeniu wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 85, poz. 729). Istotnie po tym dniu treść takiej umowy była przedmiotem prowadzonych przez strony negocjacji, jednakże do ostatecznego porozumienia nie doszło. Pomimo to po dniu 30 czerwca 2009 nadal świadczone usługi na rzecz Gminy C. za jej przyzwoleniem. Gmina zapłaciła należność z tytułu tej usługi w wysokości jej zdaniem należnej. W związku z tym powodowe Przedsiębiorstwo wystawiło 10 faktur obejmujących okres od dnia 1 sierpnia 2009 r. do dnia 31 lipca 2010 r. z tytułu realizacji na rzecz pozwanej usług odprowadzania ścieków w celu ich oczyszczania w oczyszczalni w O., przy czym kwoty przedstawione w tych fakturach ustalono w oparciu o taryfy opłat obowiązujące od dnia 1 sierpnia 2009 r. Gmina konsekwentnie uiszczała jednak kwotę w dotychczasowej wysokości. Ostatecznie uiszczyła z tego tytułu kwotę 675 507 zł.

W tak ustalonych okolicznościach faktycznych Sąd Okręgowy w pierwszej kolejności zwrócił uwagę iż strony łączyło porozumienie międzygminne w sprawie odprowadzania ścieków z sieci kanalizacyjnej Gminy C. do systemu kanalizacji ściekowej Miasta O.. W zakresie umów tego rodzaju reżim prawny zmienił się z dniem wejścia w życie ustawy z dnia 22 kwietnia 2005 roku o zmianie ustawy o zbiorowym zaopatrzeniu wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków oraz niektórych innych ustaw, a zatem w dniu 17 sierpnia 2005 roku. W związku z wejściem w życie tej ustawy wprowadzono do obrotu art. 6 ust. 1a, który stanowił iż do zakupu wody lub wprowadzania przez przedsiębiorstwo wodno - kanalizacyjne ścieków do urządzeń kanalizacyjnych niebędących w jego posiadaniu stosuje się przepisy Kodeksu cywilnego. W tym zakresie Sąd Okręgowy zwrócił uwagę iż od momentu wejścia w życie tej nowelizacji, porozumienia dotyczące odbioru ścieków zostały poddane reżimowi prawnemu właściwemu dla prawa cywilnego ze wszystkimi tego konsekwencjami. W dalszej kolejności zauważono, iż ustawodawca wprowadził ten przepis, aby porozumienia w zakresie odprowadzania ścieków były zawierane na zasadach rynkowych z poszanowaniem autonomii woli stron w tym swobody umów. W tym zakresie Sąd Okręgowy zwrócił także uwagę na art. 353¹ k. c., zgodnie z którym strony zawierające umowę mogą ułożyć stosunek prawny według swego uznania, byleby jego treść lub cel nie sprzeciwiały się właściwości, naturze stosunku, ustawie ani zasadom współżycia społecznego. W takiej sytuacji cena za odbiór od hurtowego dostawcy ścieków do oczyszczenia stosowana przez przedsiębiorstwo wodno - kanalizacyjne ustalana jest samodzielnie w drodze negocjacji z hurtowym dostawcą ścieków. Tym samym strony niniejszego postępowania były w pełni uprawnione, jako równorzędne strony stosunku cywilnoprawnego, do ustalenia w zawieranej umowie, że za dostarczane ścieki Gmina C. będzie ponosić koszty takie, jakie zatwierdzone zostaną przez Radę Miasta O. dla mieszkańców O.. Powodowe Przedsiębiorstwo od stycznia 2010 roku do dnia 31 lipca 2010 ponosiło koszty z tytułu realizacji na rzecz pozwanej odprowadzania ścieków w celu ich oczyszczenia do oczyszczalni

w O.. Gmina C. z usług powoda korzystała, a w konsekwencji zapłaciła za świadczone usługi, tyle że w ocenie powoda nie było to całe należne mu wynagrodzenie.

Sąd Okręgowy oceniając charakter prawny łączącego strony sporu stosunku zobowiązaniowego przyjął ostatecznie, iż była to umowa o świadczenie usług, do których należało stosować przepisy o zleceniu zgodnie z art. 750 k. c. W tym zakresie Sąd Okręgowy zwrócił uwagę na art. 735 § 1 i 2 k. c. w myśl których jeżeli ani z umowy, ani z okoliczności nie wynika, że przyjmujący zlecenie zobowiązał się wykonać bez wynagrodzenia, za wykonanie zlecenia należy się wynagrodzenie; jeżeli nie ma obowiązującej taryfy a nie umówiono się o wysokości wynagrodzenia należy się wynagrodzenie odpowiadające wykonanej pracy. To uregulowanie Sąd pierwszej instancji odniósł do ustalonych w sprawie okoliczności faktycznych i uznał iż tego rodzaju sytuacja występuje w sprawie niniejszej. Skoro powód świadczył usługi na rzecz pozwanej, niewątpliwie należało mu się wynagrodzenie odpowiadające wykonanej pracy, zaś o wysokości tego wynagrodzenia wobec braku uzgodnień stron, winny decydować stawki rynkowe za korzystanie z danego rodzaju usług w określonych warunkach i czasie. Zgodnie z takim założeniem Sąd Okręgowy wskazał na konieczność ustalenia rynkowej stawki taryfy właściwej dla analizowanej sytuacji, a w konsekwencji rynkowej wartości tej usługi. Zdaniem Sądu w takiej sytuacji koniecznym było ustalenie rynkowej stawki taryfy właściwej dla analizowanej usługi. Wskazując w tym zakresie na zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, zaś przede wszystkim na przeprowadzony dowód z opinii biegłego prof. A. E., Sąd I instancji wskazał, iż z ustaleń tych wynika wprost, iż stosowane przez powodowe Przedsiębiorstwo koszty proponowane dla Gminy C., mieściły się w granicach średnio – niższych kosztów odprowadzania i oczyszczania ścieków ponoszonych przez mieszkańców gmin i nie były zawyżone. Dodatkowo Sąd Okręgowy zwrócił uwagę, iż powodowe Przedsiębiorstwo wyliczyło wynagrodzenie z zastosowaniem stawek, które obowiązywały w okresie bezpośrednio poprzedzającym okres sporny, w którym to okresie obowiązywały stawki za ścieki objęte umową stron w wysokości opłat płaconych przez mieszkańców O. w 2009 roku. Stawki przyjęte przez powoda były w takiej sytuacji osadzone w realiach rynkowych.

Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd Okręgowy uznał powództwo co do wspomnianej kwoty głównej za zasadne, zaś odsetki od tej kwoty zasądził zgodnie z treścią art. 481 § 1 k. c. W tym zakresie sąd pierwszej instancji przyjął - jako termin płatności - termin wynikający z wezwania do zapłaty z dnia 9 lutego 2012 doręczonego pozwanej tego samego dnia.

Apelację od powyższego wyroku wniosła pozwana Gmina C.. W apelacji podniesiono następujące zarzuty: 1) zarzut nieprawidłowych ustaleń faktycznych polegający na niezgodności tych ustaleń z materiałem dowodowym zebrany w sprawie, w szczególności poprzez ustalenie że powód udowodnił swoje roszczenia w i pozwaną wiąże cena wskazana w spornych faktur VAT, a potwierdzona rzekomo prawidłową opinią biegłego sądowego; 2) zarzut naruszenia prawa procesowego, a to art. 321 § 1 w związku z artykułem 187 § 1 pkt 2 k. p. c. przez wydanie wyroku w oparciu o podstawę faktyczną samodzielnie ustaloną przez Sąd w postaci nienazwanej umowy o świadczenie usług, do której należało stosować zdaniem Sądu przepisy o zleceniu zgodnie z art. 750 k. c., skoro powód w pozwie wskazuje wyłącznie jako podstawę faktyczną swoich roszczeń umowę nazwaną z dnia 8 listopada 2002 roku o odbiór ścieków, co jest orzekaniem ponad żądanie; 3) zarzut naruszenia prawa procesowego, w szczególności art. 217 art. 224, art. 233 § 1, art. 328 § 2 k. p. c. poprzez naruszenie zasady kontrydiktoryjności procesu i zasady prawdy materialnej polegającej na nieuwzględnieniu dokumentów i zarzutów strony pozwanej w kontekście specyfiki i złożoności sprawy, niewyjaśnienia wszystkich istotnych okoliczności sprawy, przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów, polegający na niewłaściwej interpretacji treści dokumentów dołączonych do akt sprawy, dopuszczeniu dowodu z opinii biegłego sądowego, niewłaściwej oceny opinii biegłego sądowego oraz oddalenia i pominięcia jako spóźnione i nieistotne pism procesowych, wniosków i dokumentów złożonych do akt sprawy, w szczególności jako zarzuty do opinii biegłego wraz opiniami rzeczoznawców strony pozwanej, co miało istotny wpływ na wynik rozstrzygnięcia sprawy; 4) zarzut naruszenia prawa procesowego to jest art. 479¹² k. p. c. poprzez dopuszczenie dowodu z opinii biegłego sądowego w sytuacji, gdy powód nie zgłosił tego dowodu w pozwie, pozwany nie zgłaszał tego dowodu w odpowiedzi na pozew, a sąd uznał że łącząca strony mowa jest nieważna i pozwanego nie obowiązują stawki opłat uchwalanych przez Radę Miasta O.; 5) zarzut naruszenia prawa materialnego, w szczególności art. 6, art. 535, art. 734, art. 735 § 1 i 2 oraz art. 750 k. c. poprzez niewłaściwe zastosowanie norm prawa do zaistniałej sytuacji faktycznej,

żądań pozwu oraz twierdzeń i wniosków strony pozwanej, a także złożonych do akt sprawy dokumentów. Podnosząc powyższe zarzuty apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie powództwa co do zasądzonej na rzecz powoda kwoty 143 245,99 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 17 lutego 2012 roku do dnia zapłaty oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu za obydwie instancje wg norm przepisanych, a ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przy uwzględnieniu kosztów dotychczasowego postępowania.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Podnoszone w apelacji zarzuty w przeważającej części winny być uznane za niezasadne, zaś apelacja nie może prowadzić do zmiany lub uchylenia zaskarżonego wyroku.

Dokonując w pierwszej kolejności oceny podniesionych w apelacji zarzutów o charakterze formalnym w pierwszej kolejności zwrócić należy uwagę na grupę zarzutów odnoszących się do dokonanych przez Sąd I instancji ustaleń faktycznych co do wysokości należnego powodowi świadczenia. Zważyć tu należy, iż sporządzając opinię biegły dokonał analizy zarówno przyjętych we współpracy pomiędzy stronami rozwiązań technicznych, uznając, iż rozwiązania te mają charakter pracochłonny, a tym samym kosztochłonny, co biegły wiązał ze stosowaniem kanalizacji podciśnieniowej. W dalszej kolejności odwołując się do metody wyceny warunkowej, biegły wskazał, iż ceny stosowane przez powodowe Przedsiębiorstwo są do przyjęcia przez Gminę C.. W tym zakresie biegły wskazał także, iż stosowane przez powoda ceny mieszczą się w granicach średnich – niższych kosztów odprowadzania ścieków ponoszonych przez mieszkańców gmin i nie są zawyżone. Na tle tej opinii uznać należy za w pełni prawidłowe dokonane przez Sąd Okręgowy ustalenia faktyczne, w szczególności co do kosztów odpowiadających wykonanej pracy. Wbrew zarzutom apelującego możliwym było ustalenie na podstawie tej opinii, iż ceny stosowane przez powoda były ekwiwalentne w stosunku do kosztów świadczonej przez niego usługi. W dalszej kolejności za niezasadny uznać należy podniesiony przez pozwanego zarzut naruszenia art. 479¹² k. p. c. (w brzmieniu obowiązującym w dacie wytoczenia powództwa), a w istocie – jak należy się domyślać - § 1 tego artykułu. Jakkolwiek rację ma apelujący, iż w pozwie powód obowiązany był podać wszystkie twierdzenia oraz dowody na ich poparcie pod rygorem utraty prawa powoływania ich w toku postępowania, o ile nie wykaże, że ich powołanie w pozwie nie było możliwe albo że potrzeba powołania wynikła później, zwrócić jednak należy uwagę, iż Sąd I instancji uprawniony był także do przeprowadzenia dowodu (w szczególności dowodu z opinii biegłego) także z urzędu. W tym zakresie zwrócić należy uwagę na treść art. 232 zd. 2 k. p. c., zgodnie z którym sąd może dopuścić dowód niewskazany przez stronę. Tym samym uznać należy, iż niezależnie od nałożonego na strony postępowania obowiązku przedstawiania materiału dowodowego, przepisy Kodeksu postępowania cywilnego nie ograniczają rozpoznającego spór sądu w dopuszczaniu dowodów nie wskazanych przez stronę (a zatem w dopuszczaniu dowodów z urzędu), a tym samym do podejmowania czynności zmierzających do dokonania ustaleń faktycznych zgodnych z rzeczywistym stanem rzeczy. Rozważania te prowadzą do wniosku, iż Sąd I instancji uprawniony był do dopuszczenia dowodu z opinii biegłego z zakresu ustalania cen i taryf za odbiór ścieków, a podniesiony w tym zakresie zarzut nie może być uznany za trafny. Za niezasadny uznać należy także kolejny zarzut dotyczący naruszenia przepisów postępowania – art. 321 § 1 k. p. c. w zw. z art. 187 § 1 pkt 2 k. p. c. poprzez wydanie wyroku w oparciu o podstawę faktyczną samodzielnie ustaloną przez Sąd. W ocenie Sądu Apelacyjnego podstawa faktyczna powództwa winna być określona szerzej, aniżeli czyni to pozwany. Zwrócić bowiem należy uwagę, iż podstawą faktyczną zgłoszonego powództwa były twierdzenia o świadczonych przez powoda na rzecz pozwanego usługach w zakresie odbioru nieczystości płynnych (ścieków) oraz o należnych z tego tytułu powodowi opłatach. W ramach tak wskazanej podstawy faktycznej Sąd Okręgowy uprawniony był do oceny, czy strony wiąże w tym zakresie umowa, a jeżeli nie – do oceny powództwa na podstawie powszechnie obowiązujących w tym zakresie przepisów, a w szczególności zważenia, czy na podstawie powszechnie obowiązujących przepisów powód domagać może się zapłaty dochodzonych w tym postępowaniu kwot. Nie sposób uznać, jak czyni to apelujący, iż skoro powód powoływał się na łączącą strony umowę, ustalenie, iż umowa ta w zakresie sposobu ustalania należności pozwanej Gminy była nieważna, powinno skutkować oddaleniem powództwa. Jak już wskazano w ramach określonych przez powoda okoliczności faktycznych, Sąd uprawniony był do poszukiwania innej podstawy odpowiedzialności pozwanego, w tym przede wszystkim powszechnie obowiązujących przepisów prawa.

Powyższe rozważania prowadzą także do wniosku, iż niezasadny jest także ostatni ze sformułowanych przez pozwanego zarzutów naruszenia prawa procesowego – art. 217, 224, 233 § 1 oraz 328 § 2 k. p. c. Jak już wskazano Sąd Okręgowy w sposób prawidłowy dopuścił i przeprowadził dowód z opinii biegłego, dokonał jego rzetelnej i wyczerpującej oceny i poczynił na jego podstawie trafnych ustaleń faktycznych. Okoliczności tych nie mogą zmieniać obecnie wskazywane przez apelującego, a złożone w postępowaniu przed Sądem i instancji opinie pozasądowe, czy też wskazywany artykuł pracownika Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów. Tym samym nie sposób twierdzić, iż Sąd Okręgowy nie wyjaśnił wszystkich okoliczności faktycznych istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, czy też przekroczył granice swobodnej oceny dowodów. Dokonując analizy podniesionego tu zarzutu naruszenia art. 328 § 2 k. p. c. wskazać należy, iż pozwany w istocie nie sprecyzował na czym to naruszenie miałoby polegać. Jakkolwiek uzasadnienie zaskarżonego wyroku może być uznane za niekonsekwentne (np. w pierwszej kolejności Sąd Okręgowy zdaje się wskazywać, iż dopuszczalnym było stosowanie przez powodowe Przedsiębiorstwo stawek opłat wprowadzonych uchwałą Rady Gminy O., tak jak było to określone w wiążącej strony umowie, by następnie uznać, iż wobec braku związania stron tą umową, w sprawie zastosowanie winny znaleźć zastosowanie przepisu o zleceniu, stosowane odpowiednio do umów o świadczenie usług), nie sposób jednak uznać, iż uzasadnienie to nie zawiera elementów, o których mowa w tym uregulowaniu.

Powyższe rozważania prowadzą do wniosku, iż Sąd Okręgowy dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych, a podnoszone w tym zakresie przez apelującego zarzuty muszą być uznane za niezasadne.

Także za niezasadny uznać należy sformułowany w apelacji zarzut naruszenia prawa materialnego. W tym zakresie w pierwszej kolejności zwrócić należy uwagę – jak trafnie wywiódł to Sąd Okręgowy – iż wprowadzony z dniem 17 sierpnia 2005 r. art. 6 ust. 1a ustawy z dnia 7 czerwca 2001 r. o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzeniu ścieków (t. jedn. Dz. U. z 2015 r., poz. 139), w myśl którego do zakupu wody lub wprowadzania przez przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne ścieków do urządzeń kanalizacyjnych niebędących w jego posiadaniu stosuje się przepisy Kodeksu cywilnego, miał charakter bezwzględnie obowiązujący i dotyczył także umów, które zawarte były przed wejściem w życie tej nowelizacji. W tym zakresie zwrócić należy uwagę na art. 4 ust. 4 przywoływanej przez Sąd Okręgowy ustawy o zmianie ustawy o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków oraz niektórych innych ustaw, zgodnie z którym w terminie 12 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy należało dostosować umowy, o których mowa w art. 6 ust. 1 ustawy wymienionej w art. 1 (a zatem ustawy o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzeniu ścieków), w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, do zmian wprowadzonych niniejszą ustawą. Zaniechanie temu obowiązkowi sprawiało, iż umowa taka stawała się nieważna, jako sprzeczna z ustawą – zgodnie z art. 58 § 1 k. c. Sąd Okręgowy prawidłowo zważył, iż pomimo zmiany reżimu prawnego dotyczącego treści umów o odprowadzenie ścieków oraz pomimo braku dostosowania łączącego strony stosunku prawnego do wymogów nowego stanu prawnego, usługi świadczone przez powoda były w dalszym ciągu wykonywane. Prawidłowo także – wobec braku łączącej strony umowy – Sąd Okręgowy w pierwszej kolejności uznał, iż strony łączył jednak stosunek prawny, zaś w dalszej – wskazał, iż stosunek ten obejmujący świadczenie usług, powinien być oceniany zgodnie z art. 750 k. c., a zatem do jego oceny powinny znaleźć odpowiednie zastosowanie przepisy o zleceniu. Tym samym prawidłowo także Sąd Okręgowy poddał ocenie na podstawie art. 735 k. c. zgłoszone w niniejszym postępowaniu roszczenie o zapłatę wynagrodzenia. Te rozważania prowadzić muszą do wniosku, iż także w tym zakresie podniesiony zarzut apelacyjny nie mógł być uznany za trafny.

Mając powyższe na uwadze oraz treść art. 385 k. p. c. Sąd Apelacyjny oddalił apelację jako niezasadną.

Z tych przyczyn orzeczono jak w sentencji.